

Sygn. akt V KK 109/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Murzynowska

w sprawie **R. M.**

skazanego z art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 30 kwietnia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego n korzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt II K (...),

uchyla zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z 10 września 2020 r., sygn. akt II K (...), uznał R. M. za winnego dwóch przestępstw z art. 270 § 1 k.k. stanowiących ciąg z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość

jednej stawki na kwotę 100 zł (pkt I); orzekł przepadek dowodów rzeczowych na zasadzie art. 44 § 2 k.k. (pkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach sądowych (pkt III).

Ogłaszając wyrok Przewodnicząca składu wskazała natomiast, że orzeczono wobec R. M. karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 zł.

Od wyroku tego kasację na korzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając ten wyrok w zakresie orzeczenia o karze i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. oraz art. 412 k.p.k. w zw. z art. 408 k.p.k. i art. 418 § 1 k.p.k., poprzez wskazanie w części dyspozytywnej wyroku sporządzonego na piśmie, w zakresie rozstrzygnięcia o karze, że oskarżony został skazany na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł, co jest sprzeczne z treścią ogłoszonego wyroku, gdzie w ramach publikacji Sąd wskazał, iż oskarżony został skazany na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł i co skutkuje tym, iż wyrok sporządzony na piśmie, w zakresie rozstrzygnięcia o karze, nie odpowiada wynikowi narady oraz ogłoszonej ustnie i upublicznionej intencji Sądu oraz faktycznie wydanemu orzeczeniu w przedmiocie zakresu odpowiedzialności karnej, co do której oskarżony został pociągnięty.

Wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Z regulacji zawartych w rozdziałach 11, 12 i 47 Kodeksu postępowania karnego wynika, że proces wyrokowania składa się z kilku etapów. Należą do nich: narada, do której sąd przystępuje niezwłocznie po wysłuchaniu głosów końcowych (art. 408 k.p.k.), sporządzenie wyroku na piśmie i zawarcie w nim ściśle określonych elementów, co następuje niezwłocznie po ukończeniu głosowania, odbywającego się w czasie narady (art. 412 i 413 k.p.k.), podpisanie wyroku (art. 113 k.p.k.) oraz jego ogłoszenie, które ma miejsce po podpisaniu (art. 100 § 1 i art. 418 k.p.k.). Modyfikacje procesu wyrokowania mogą mieć miejsce w określonych sytuacjach, przewidzianych w ustawie, jak np. uznanie wyroku za ogłoszony w razie, gdy na ogłoszeniu nikt się nie stawił (art. 100 § 1a k.p.k.), czy też publiczne

udostępnienie wyroku w wypadku wyrokowania na posiedzeniu odbywającym się z wyłączeniem jawności (art. 418a k.p.k.). Jeżeli chodzi o orzekanie na rozprawie, ogłoszenie wyroku jest jednym z warunków związanych z obowiązywaniem orzeczenia, tj. jednym z aspektów jego funkcjonowania w porządku prawnym. Wszystkie wymienione wyżej etapy procesu wyrokowania są równie doniosłe z punktu widzenia jego treści, a co za tym idzie, w sposób tak samo rygorystyczny powinny być przestrzegane regulacje dotyczące każdego z nich.

W niniejszej sprawie rzeczą niekwestionowaną jest to, że wynikiem narady było wydanie wyroku skazującego R. M. na karę grzywny za dwa przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 zł każda. Takiej treści wyrok został też ogłoszony. Okoliczności te wskazują zatem na prawidłową realizację norm zawartych w art. 100 § 1, 113 k.p.k. i częściowo w art. 418 k.p.k. Etap narady nad wyrokiem oraz podjęcia konkluzji co do stawianych oskarżonemu zarzutów przebiegł prawidłowo, jak również prawidłowo, od strony formalno-technicznej, przebiegła czynność ogłoszenia wyroku. Do uchybień procesowych doszło natomiast w związku z jego sporządzeniem. Pomimo bowiem określonej treści, jaką dokument materializujący wyrok miał mieć w zakresie kary, która to treść została ogłoszona, wskazano w nim, że R. M. wymierzona jest kara 80 stawek dziennych grzywny po 100 zł, a nie 80 stawek dziennych grzywny po 10 zł. Doszło zatem do naruszenia art. 408, 412, 413 § 2 pkt 2 i 418 § 1 k.p.k., gdyż wyrok został wprawdzie sporządzony na piśmie, ale nie był zgodny z wynikiem narady, jego treść odnotowana w formie pisemnej odbiegała od treści rzeczywistej, określona w dokumencie pisemnym kara nie była karą wymierzoną faktycznie oskarżonemu, gdyż jej wymiar, w ramach treści wyroku wynikającej z narady, został opublikowany w sposób przewidziany procesowo, a więc poprzez publiczne ogłoszenie.

Nie ulega wątpliwości, że uchybienia powołanym wyżej regulacjom procesowym mają charakter rażący, jak również mają istotny wpływ na treść wyroku. W obrocie prawnym prawomocny wyrok funkcjonuje bowiem jako dokument, z którym związane jest domniemanie jego prawidłowości, także, co oczywiste, w zakresie wyrażonej w nim woli sądu orzekającego. W realiach niniejszej sprawy wyrok jako dokument sporządzony na piśmie w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w O. nie odpowiadał jego rzeczywistej treści, funkcjonował

jednak w obrocie prawnym w zakresie tego, co z niego, a ściślej, z jego utrwalonej formy wynikało, m.in. podlegając wykonaniu według znajdujących się w nim zapisów co do wymiaru kary. Wymiar ten był jednak inny, aniżeli stanowiący wynik narady, a następnie ogłoszony publicznie.

Ubocznie należy tylko zaznaczyć, że w rozważanej sytuacji procesowej nie miała miejsca bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., tj. sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie. Sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie zachodzi bowiem jedynie wówczas, gdy zawiera ono w sobie elementy pozostające w relacji logicznej wykluczania, a jednocześnie gdy konsekwencją takiego stanu rzeczy jest niemożność wykonania jednego lub więcej znajdujących się w tym orzeczeniu rozstrzygnięć.

W niniejszej sprawie natomiast nie ma przeszkód uniemożliwiających wykonanie wyroku w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w O., gdyż z punktu widzenia jego wykonania istotne jest to, co wynika z dokumentu pisemnego stanowiącego wyrok. Analiza tego dokumentu nie wskazuje natomiast na sprzeczności. Uchybienia procesowe dotyczącego tego wyroku związane są natomiast nie ze sprzecznością w jego treści, ale z uchybieniem powołanych wyżej przepisów regulujących poszczególne etapy procesu wyrokowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

Rozpoznając ponownie sprawę w zakresie, którego dotyczy uchylenie, a więc w zakresie rozstrzygnięcia o karze zawartego w pkt. I zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy uwzględni powyższe uwagi.